

Менторъ като чу гласа на богынята която викаше нимфытъ въ лѣса, събуди Телѣмаха. «Време е, рече му той, да побѣдите съня. Да идемъ да намѣримъ Калипса: но пазете са отъ нейнытъ сладкы думы; не ѝ отваряйте никога вашето сърце; бойте са отъ лъстивата отрова на нейнытъ захвалянія. Вчера тя вы подигаше погорѣ отъ баща ви, отъ непобѣдимаго Ахилла, отъ славнаго Тезея, отъ безсмъртнаго Херкулеса. Осѣтихте ли вый колко е безмѣрно туй захвалянье! Повѣрвахте ли туй което тя казваше? Знайте че нито тя сама го вѣрва; тя вы хвали само защото вы мысли слабѣ, и доста тщеславенъ щото да са измамите отъ похвалы несъразмѣрны съ вашытъ дѣйствиа.»

Подирь тѣзи думы, тѣ отидохъ на мѣстото дѣто ги чакаше богынята. Тя са усмихнѣ като ги видѣ, и скры, подѣ една престошена веселость, страха и безпокойствието които смущавахъ сърцето ѝ; защото тя предвиждаше че Телѣмахъ, подѣ пѣстунството на Ментора, ще ѝ избѣгне както Одиссей. «Побързайте, рече тя, любезный ми Телѣмахе, да удовлетворите моето любовнытство: цѣла нощъ съмъ мыслила че вы гледамъ да трѣгвате отъ Финикія и да търсите ново щастіе въ островъ Кипръ. Кажете прочее какво бѣ туй ви пѣтуванье, и да не губимъ нито минута.» Тогази насѣдахъ на трѣвата попѣстрена отъ тамьянуга, подѣ сѣнката на единъ сѣнчястъ лѣсъ.

Калипса не можаше да са въздржи да не хвърля безпрестанно нѣжны и страстны погледи на Телѣмаха, и да гледа съ негодованіе че Менторъ наблюдаваше и наймалкото движеніе на очитѣ ѝ. Между туй сичкытъ нимфы мълчеливо са навеждахъ за да слушать, и правяхъ единъ видъ отъ полукръгъ за да гледатъ и слушать подобрѣ. Очитѣ на сичкото събраніе бѣхъ неподвижны и прикованы на младыя момѣкъ.

Телѣмахъ, съ наведены очи и причервенъ много прелестно, захванъ тѣй слѣдованіето на приключеніята си:

„Едва сладостното духанье на благопріятныя намъ вѣтъръ наду нашытъ платна и финикійската земля са изгуби отъ очитѣ ни. Понеже са намѣрвахъ между Кипрънытъ, на които правытъ ми бѣхъ непознаты, азъ са